

PARAULA DE VIDA

Abril 2026

«Queda't amb nosaltres, que es fa tard» (Lc 24, 29).

El camí cap al poble d'Emmaús ens parla del recorregut que fan dos deixebles de Jesús. Desil·lusionats després dels somnis, plans i moments intensos viscuts amb el Mestre, tornen a casa per reprendre la vida que havien deixat enrere, la d'abans de la seva trobada amb Ell. Tan sols havien passat tres dies des de la crucifixió; i la decepció, la por i el dubte regnaven entre els seus seguidors.

S'allunyaven de Jerusalem, del somni fracassat, i es distanciaven de Crist i del seu missatge, entristits perquè ja havien pres la decisió d'abandonar el projecte pel qual l'havien seguit. Aquesta és la nostra història quan ens sentim perduts davant de situacions que ens obliguen a triar entre moltes cruïlles, i sovint creiem que tornar enrere, rendir-nos o resignar-nos, sigui l'única resposta a la nostra angoixa.

«A qui de nosaltres no li resulta familiar l'hostal d'Emmaús? Qui no ha fet aquest camí un vespre en què tot semblava perdut? Crist havia mort en nosaltres... Ja no existia cap Jesús a la terra»¹.

«Queda't amb nosaltres, que es fa tard».

Pel camí, un desconegut s'uneix a aquests dos deixebles i sembla desconèixer els fets que acaben de passar. Comença a fer preguntes incisives que fan aflorar tota la seva amargor i desesperació. Primer els escolta i després comença a explicar-los les Escriptures. Tot és un diàleg, una trobada que deixa empremta. Tant és així que, tot i que encara no han reconegut Jesús, li demanen que es quedi amb ells perquè es fa tard (cf. Lc 24, 17-19).

Aquesta és potser una de les pregàries més boniques dels Evangelis. És la primera que els deixebles adrecen al Ressuscitat, i és una invitació commovedora que tots podem fer-li perquè es quedi amb nosaltres i entre nosaltres. Els ulls dels dos deixebles s'obriran quan ell parteixi el pa, i la joia d'haver-lo reconegut finalment els empenyerà a tornar a Jerusalem per anunciar als amics que Crist ha ressuscitat.

«Queda't amb nosaltres, que es fa tard».

«Potser no hi ha res que expliqui millor que aquestes paraules l'experiència que nosaltres hem fet des de l'inici tot vivint amb Jesús enmig nostre —escriu Chiara Lubich—. Jesús és sempre Jesús i, encara que només sigui present espiritualment, quan hi és, explica les Escriptures i la seva caritat crema en els nostres cors: és la Vida. Quan l'hem conegut, ens fa dir amb infinita nostàlgia: "Queda't amb nosaltres, Senyor, que es fa tard; sense Tu la nit és fosca..."»².

¹ F. Mauriac, *Vida de Jesús*, Barcelona, 1950 (adaptació de la cita).

² C. Lubich, *Escritos espirituales*, vol.3, p.70, Ciudad Nueva, Madrid 1998.

La nit és símbol de fosc, d'allò desconegut, de la manca d'aquella llum que no trobem quan no creiem en la seva presència, que ens acompanya sempre. La nit és la que envolta el nostre planeta, ferit per lluites fraticides i guerres alimentades per l'afany de poder i diners. La nit és la que viuen milions de persones que ja no tenen veu per cridar contra les injustícies i les opressions.

I nosaltres, com podem adonar-nos de la presència de Jesús, que no sempre es manifesta com esperem? Com podem entendre que camina al nostre costat i mira de fer-nos reconèixer els signes de la seva presència? I sobretot, com podem crear les condicions perquè es manifesti i es quedi amb nosaltres?

Són preguntes a les quals potser no sempre sabem donar resposta, però que ens esperonen a no abandonar la recerca de Jesús, a centrar la mirada en un company de viatge que sovint no veiem i a reconèixer Aquell que es pot fer present si vivim l'amor mutu entre nosaltres. El camí d'Emmaús és el símbol dels nostres camins: és la trobada amb el Senyor que retorna l'alegria al cor i ens porta de nou a la comunitat per donar testimoni, junts, que Crist ha ressuscitat.

Patrizia Mazzola i l'equip de la Paraula de Vida